

■ Și totuși credeți că va veni vremea marilor roluri?

B: Dacă nu cred eu, n-o să creadă nimeni. Cred în apariția marelui rol. Asta vreau să fac și mă țin cu dinții.

C: În meseria asta trebuie să fii ca Zorba, fără puțină nebulie nu-ți iese nimic.

B: Ne-am gândit chiar să plecăm din țară o vreme, să facem bani și să ne întorcem...

C: În fiecare zi, parcă suntem Gulliver: „e ora două și nu se întâmplă nimic...”

B: Suntem mulți tineri, în teatre, care stăm pe margine. Problema este că nici n-ai apărut, și dispari.

■ V-ați gândit la vreo soluție?

B: Mi-am pus problema de a face regie și cred că voi face. Există prejudecăți împotriva regiilor-actori. Deși sunt spectacole de succes montate de actori – vezi **Gaițele**, în regia lui Florin Zamfirescu, **Puricele** în regia lui Mălăele, **Azilul de noapte**, regizat de Repan...

C: Cred că Ștefan Iordache, Florin Zamfirescu, Alexandru Repan sunt mai tineri sufletește decât noi, pentru că ei caută, forează noul. Mi-aduc aminte că, în facultate, Florin Zamfirescu ne întreba de ce suntem atât de îmbătrâniți...

B: E tragic să îți dorești să faci Hamlet și să ajungi să faci ce fac eu în **Prințul negru**. În afară de asta, faptul că nu jucăm determină pierderea antrenamentului, ne ieșim din mână... Am făcut muzică și știu că, dacă o zi nu studiai, pierdeai cinci...

■ Și totuși ați avut repetate solicitări la Televiziune...

C: Refuzăm să facem șușe și altele de genul acesta. Crezul meu în actorie e altul.

B: Nu facem prostituție artistică. Mă gândesc că s-ar putea face foarte multe lucruri de calitate, s-ar putea dramatiza Dostoievski, Vasile Voiculescu...

■ Se pare că, în numele artei, existența voastră comportă un deficit financiar...

B: Eu am 80 de mii salariu, Clara – 60 de mii, salariul ei fiind egal cu al unui proaspăt mașinist. După un spectacol cu **Azilul de noapte**, Clara slăbește două kilograme. Din salariu de-abia plătim chiria și cheltuielile obligatorii... Nu avem casă. Jucăm pentru că ne place, dar nici măcar asta nu se prea întâmplă.

C: Ne dorim un copil. Am pierdut un copil pentru că, neavând casă, nu l-am fi putut crește.

■ Dincolo de aceste impedimente, pe care le dorim pasagere, se pare că a izbutit iubirea dintre voi.

B: Dragostea e de la Dumnezeu. E adevărat că suntem peste tot împreună. Ne sprijină și universul comun în care trăim. La probe de film, chiar dacă ne cheamă pe unul dintre noi, mergem împreună. Uneori, am fost chemat eu și până la urmă a fost selecționată Clara.

■ Din ce vă alimentați speranța în binele care va urma?

C: Meseria asta o faci doar cu gândul la Dumnezeu.

B: Absolut! În tot îl preamărim pe Dumnezeu, nu pe noi, pentru tot ce facem gândul e spre Dumnezeu. E drept că suntem uneori furați de succese, de popularitate...

C: Dar în ceea ce facem nu trebuie să ne gândim foarte mult la noi, ci pur și simplu să oferim efortul nostru celorlalți.

B: Fiind creștini, ne purtăm conștiința crucea.

■ Credeți că actorii sunt prin definiție oameni de cultură?

B: Ar trebui să fie. Actorii mari sunt toți oameni de cultură, sunt receptivi, spre a învăța mereu...

C: Da. Și actorii mari sunt deschiși și te lasă să primești de la ei tocmai pentru că sunt culți.

■ Ce preocupări aveți în timpul liber?

B: Facem sport, amândoi, asta ne susține. Sunt „centură neagră” la karate, predau la o școală de specialitate.

C: Am făcut dans; în spectacolul **Astă seară stau acasă** am fost solicitată ca dansatoare.

■ Deci, Bogdan, ești campion la sport, cântă, am înțeles că ai făcut violă și pian...

B: Da, și fac pe scenă polițiști. Deși sunt hotărât să le pun pe toate în slujba teatrului, n-am unde.

*A urmat un minut de tăcere. Se auzeau zgomotele celor ce montau decorul de la **Puricele**. În sală, de data aceasta, nu vibrau aplauzele. Și totuși Clara a continuat:*

C: La repetițiile cu **Azilul...**, Repan ne spunea: „piesa asta trebuie făcută cu dragoste, nu cu ură”. De atunci, orice rol îl fac cu dragoste.

O reluare

Cum o comedie americană, fie ea și cu Jack Lemon, poate fi totuși destul de plictisitoare, iată-mă trecând de pe programul I al T.V.R. pe programul II, unde „se dă” o tâmpenie cu Păcală și Tândală, ce-i drept „pi moldovinește”. Și trec la radio, în seara de 16 ianuarie, de pe un program pe altul, până când prind o piesă de teatru, pe care o recunosc cu ușurință. E Yorick de Ioan Chelaru, actor ce nu se află la prima lui piesă, chiar dacă e încă prea puțin cunoscut ca dramaturg. Recunosc vocile: Florian Pittiș în Yorick, excelent prin bogăția nuanțelor, împrumutând un spirit zeflemitor, atinge performanța de a atrage atenția asupra profunzimii lucrurilor spuse „în treacăt”; Mircea Albulescu în bătrânul rege Hamlet pare ostenit de tot și de toate, vorbe-i vin mai greu și parcă „de dincolo”, cu un soi de conștiință a zădărniciilor lumii rămase în urmă. Dar câtă tensiune intelectuală în acest dialog, cât spirit și cât rafinament în jocul argumentelor! E un regal de inteligență, iar replicile se schimbă ca reflexele de lumină în jocul unor oglinzi, multiplicându-și sensurile și prelungindu-și ecoul în cel care le ascultă.

Citiseam piesa, scrisesem și o notiță despre ea, o recenzie oarecare, chiar în revista „Teatrul azi”. Nu eram prea convins de virtuțile ei scenice, dar îi intuiai, cred, resursele pentru un spectacol de teatru radiofonic. Și iată-mă acum urmărindu-l cu o plăcere pe care nici măcar n-aș fi bănuțat-o, într-atât mă prinde „punerea în undă”, într-atât mă fascinează – acesta-i cuvântul! – schimbul de replici, care sunt tot atâtea gânduri întoarse în ele însele, gândindu-se pe sine.

Și ce sentiment reconfortant îmi dă faptul de a-l auzi pe acest mare actor, care e Mircea Albulescu, făcând nu altceva decât teatru, așa cum și eu nu fac acum altceva decât să ascult un spectacol de teatru, de teatru radiofonic, a cărui regie – de aleasă sensibilitate – aveam să află că fusese semnată de Andreea Vulpe. Căci nu era o premieră, premiera avusese loc în urmă cu vreun an. Era doar atât: o reluare. Care ne îndemna să fim mai atenți cu noi înșine.

CLARA MĂRGINEANU

VICTOR PARHON